

Parta „HIC“ buduje

11. - 21. 7. 2003

Jednoho dne naše parta „Hic“ vyrazila na dvoudenní výlet do Rejchartic, kde jsme měli v plánu opravit studánku sv. Anny. Mělo se vyrazit v 9:30 od zámku v Losinách, ale hlavní organizátor celé akce se samozřejmě zpozdil (ostatně jako vždy), protože jel ještě ten den koupit trubky na svedení vody.

Asi v 9:45 se vyrazilo s batohy na zádech, károu plnou nářadí a samozřejmě s výbornou náladou.

Šli jsme silnicí přes Ludvíkov, pak polní cestou, až jsme narazili na dvě cesty respektive na lesní a strmou pěšinu, která byla o poznání kratší, za to náročnější (sráz asi 90° - klidně se běžte podívat, když nevěříte). Zde jsme se rozdělili na dvě skupiny. Jedna šla lesní, no a ta druhá, kde jsem byla

samozřejmě i já, se vydala do příkrého kopce v naivní představě, že tam budeme dřív, ale smůla na druhou, kopec byl náročnější než celá dlouhá cesta.

Asi po víc jak půl hodině tažení káry do kopce a úmorné dřině jsme spatřili louku. Ale aby všemu nebyl konec, plnou káru nářadí jsme táhli z kopce do lesíka, kde se studánka nacházela.

Z dálky už na nás volala druhá půlka party: „Kde se flákáte?“ Konečně naše putování s károu skončilo a mohli jsme se dát do práce.

Kluci si vysekali zarostlou cestičku ke studánce a dali se do práce. Odvalili kameny, které byli naskládány za deskou s nápisem. S velkou chutí začali kopat. Protože se blížilo poledne, my holky

jsme musely obstarat něco k jídlu. Ale aby nebylo srandy dost, zjistilo se, že nemáme kotlík, a tak nám musel postačit kýbl od malty.

Posbíralo se od každého něco, ať už to byly klobásy, konzervy, nudle a jiné ingredience, ale nastal další problém, nebylo čím zamíchat tu baštu. Naštěstí mě

napadlo vzít z domu naběračku, ta nás zachránila.

Nastal čas obědu.

Kluci přišli

hladoví, no a co dál, nikdo neměl hrnek ani ešus, tak nám musely postačit prázdné konzervy. Většina si na tom

„výborném“ obědě pochutnala, ale někteří nechtěli riskovat, aby nestrávili zbytek výletu

pobíháním po lese,

nebo aby se jim nevydaly

žaludeční šťávy na vandr. Po tak „výborném“

obědě následoval polední odpočinek a pak hurá do práce.

Kluci už měli kus trubky vykopané, ale ještě ne celou, tak pokračovali dál v úmorné práci. Samozřejmě holky jim chtěly pomoci, ale po pár kopnutí krompáčem to vzdaly a přenechaly tuto práci radši silnějšímu pohlaví.

Po tom co jsme se dozvěděli, že my holky jsme tam zbytečný, vydaly jsme se prohlídnout okolí.

*Takto vypadalo servírování obědu ve volné přírodě.
(zleva Říša, Petr, Ondra, Maruška)*

*Někteří se drželi svých batůžkových zásob.
(zleva Vašek, Peťa, Jiřinka)*

Malá polední pauza všem prospěla.

Po zdolání první překážky, kopce, nás čekalo překvapení, samé rozlehlé louky, a tak nezbylo nic jiného, než najít nějakou cestu, po které bysme se dostaly na vytoužená místa. Po objevení úzké pěšiny jsme se nakonec dostaly na lesní cestu, která nás dovedla na Štolnavu (dnešní Prameny).

Zde nás však přivítaly akorát dva domky. Jeden slouží jako chata a druhý je obydlený. Po pěkné procházce a poznání kousku okolí jsme se zase vrátily ke studánce, kde už byli kluci skoro hotoví s kopáním. No, aby všechno nebylo tak jednoduchý, začalo lít jak z konve, a tak se všichni museli schovat do stanu.

Po nedobrovolném odpočinku se kluci pustili do práce, aby do večera ještě upevnili jímací šachtu, která měla zachytávat vodu a pouštět ji do trubky. Snaha byla velká, jelikož se brzy setmělo a začala být zima, už to nedodělali. Musela práce počkat na druhý den.

Po úmorné práci se všichni těšili, jak se vyspí, jelikož tam nebylo žádné rovné místo, musely se stany postavit na svahu. No a když se stany postaví na svahu, tak to samozřejmě nemůže dopadnout dobře. Naneštěstí k tomu začalo pršet a foukat vítr, který ještě situaci zkomplikoval. Nikdo celou noc nespál, protože všichni jezdili ve spacácích "z kopce dolů". My holky jsme se jakš takš vyspaly, ale klukům vítr odnesl vrchní

Kopání potrubí a upevňování šachty na zachycování vody

plachtu stanu,
takže spali skoro
pod širákem,
akorát na ně
nemohli komáři.

Po dlouhé noci,
která byla skoro
probdělá jsme se
vyhrabali ze
stanů, snědli, co
se dalo jíst a
nezbylo nám nic
jiného, než
dodělat studánku.

Zahrabali jsme

trubky, navozili kamení, aby studánku nerozbil dobytek, který se tam
občas pásł.

Mokří, ale šťastni, že jsme opravili studánku a plní zážitků jsme se vraceli
domů. Doufám, že příští rok zase něco takového naše parta podnikne.